

alarak eve doğru gitti. Yüzündeki nur simsiyaha bürünmüştü. İmandan iz bile kalmamıştı kalbinde.

Aybek eve girdiğinde kardeşi Cemile onu büyük tebessümle karşıladı. Ağabeyi yanına yaklaştıktan sonra onu kucakladı. Cemile elindeki kalemiyle ağabeyinin uçurum gömleğinde yer arasa da bulamamıştı. O bembeyaz gömlek yazılarla dolmuştu.

“Hani, nerede? Bana yazı yazmam için yer bırakacaktın ağabey.”

Aybek bu tedirgin kardeşine mutlu tebessümle karşılık verdi ve “Bak, burası boş.” dedi. Cemile ağabeyinin el ve omuzlarına dikkat çektiği için kalbinin üstündeki açık olan yeri fark etmemişti. Aybek’in gösterdiği yere mutlu bir şekilde içten arzularını yazdı, başarılar diledi. Köytendağ’da o yıllardan itibaren uçurum erkeklerin beyaz gömleklerine okulun bitiş günü yakın dostları veya tanıdıkları mavi kalemleleriyle yazılar yazıyordu. Bu âdet önce Magdanlı’da başlamış, sonra diğer okullara ve diğer bölgelere de dağılmıştı. Okulu bitirip uçurum olmak ayrı bir heyecanlıydı ama birilerinin senin için yazı yazması en üst mutluluklardan biriydi. Ne kadar çok kişi gömleğine yazı yazarsa o kadar kişi senin için iyi niyet besliyormuş demekti.

Aybek, Rüstem’in moralini bozduğuna aldırmadı. Kardeşi onun tekrar kendi mutlu ifadesine dönmesini sağlamıştı. Cemile’nin yazdıklarına çok memnun olup kucak açtı. Ağabey kardeş tekrardan sanki yıllardır birbirini görmemiş